

Молодіжний комуністичний журнал

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVII
№ 1 (2105)

ЧЕТВЕР, 1 січня 1976 р.

Ціна 2 коп.

Дорогі товариші, друзі!
Ідуть останні хвилини 1975 року. Минулий рік ознаменований великими успіхами Радянської країни в комуністичному будівництві, в боротьбі за мир і безпеку народів. Сповнені сил і творчої енергії, з добрим настроєм вступають у новий, 1976 рік громадяни нашої великої Батьківщини. Кожний прожитий рік ще більше зміцнює могутність нашої країни, справу миру на землі, прино-

ПОВОРІЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОМУ НАРОДОВІ

ретаюючи мою в дійсність, радянські люди будують БАМ і КамАЗ, зрошують безводні пустелі, споруджують нові фабрики і заводи, шахти і електростанції, добиваються підвищення врожайності полів — роблять усе для дельшого розквіту нашої соціалістичної держави. Десять п'ятиріччя втілює в собі ленінську генеральну лінію партії. Вона підніме Радянську Батьківщину до нових вершин економічного, культурного і науково-технічного прогресу, відкриє радянським людям нові можливості для всебічного розвитку сил і здібностей.

Товариші! Ось уже три десятиріччя ми живемо, працюємо, будуюмо нове суспільство в умовах миру. Урочисто відзначаючи 30-у річницю Перемоги у Великій Вітчизняній війні, всі ми знову пережили почуття високої вдячності тим, хто відстояв свободу і незалежність нашої Батьківщини, врятував людство від фашистського рабства, з ноєю силою відчувли невиміру значення звершеного. Велика Перемога переконливо показала, що соціалізм — це непорушний оплот справи миру, демократії і прогресу.

Значенно, що саме у ювілейний рік цієї хвилюючої події досягнуто видатних результатів у здійсненні радянської Програми миру, в зовнішній політиці країн соціалізму. Підписано Заключний акт Ради з питань безпеки і співробітництва в Європі. Це є кроком справді історичного значення на шляху зміцнення миру і безпеки народів.

Радянський народ одностайно підтримує і палко схвалює внутрішню і зовнішню політику ленінської Комуністичної партії, її Центрального Комітету, Радянського уряду.

Величезний вклад у справу комуністичного будівництва, в справу боротьби за мир і безпеку, за свободу і щастя народів вносить Генеральний секретар ЦК КПРС Леонід Ілліч Брежнєв, який здобув своєю невтомною, благородною діяльністю позаягу і вдячність радянському народу і всьому прогресивному людству.

Товариші! Сьогодні ми від усього серця шлемо поздоровлення і найкращі побажання трудящим братніх соціалістичних держав. Ми вітаємо борців проти імперіалізму і неоклоніалізму, народів країн, які розвиваються. Ми звертаємося з братерськими почуттями солідарності до комуністичних і робітничих партій капіталістичних держав, до робітничого класу планети, до всіх людей праці, до всіх борців за справу миру і соціального прогресу.

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР палко і сердечно поздоровляють з Новим роком трудівників міст і сел, ветеранів революції, війни і соціалістичного будівництва, славних радянських жінок, нашу молодь, воїнів Радянської Армії і Флоту — всіх радянських людей! Щастя і радості вам, вашим сім'ям, дорогі товариші! Міцного вам здоров'я і нових успіхів!

Хай процвітає наша любима Радянська Вітчизна! Хай міцніє мій на землі!

З Новим роком! З новим щастям!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КПРС   ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР   РАДА МІНІСТРІВ СРСР

Щастя-в Новому році!

Мал. В. ОСТАПЕНКА.

силь нові звершення і нові радості всьому радянському народові і кожній радянській сім'ї.

Нинішнє новорічне свято особливе — ми зустрічаємо його на рубежі двох п'ятиріччя. Взятю ще одну історичну висоту на шляху до комунізму. Радянські люди пишуться тим, що їх самовіддана праця, творча ініціатива, єдність волі і дій робітничого класу, колгоспного селянства, народної інтелігенції в усіх радянських республіках, в усіх галузях народного господарства дали чудові результати. Успішно виконано основні соціально-економічні завдання дев'ятої п'ятирічки. Честь і слава всім, хто вносить свій вклад у примноження матеріального і духовного надбання соціалістичної Вітчизни!

Минула п'ятирічка за абсолютним приростом виробництва — найбільш значна в історії нашої країни. Вона не знає собі рівних і за масштабами вирішення соціальних завдань, зв'язаних з поліпшенням життя радянських людей, з задоволенням їх матеріальних і культурних запитів. Дедалі більшу турботу і увагу виявляють партія і держава до радянських жінок, до виховання підрастаючого покоління.

Підвищення народного добробуту завжди було і буде найвищою метою Комуністичної партії і Радянської держави.

За минуле п'ятиріччя ще повніше розкрились переваги і творчі сили соціалістичного суспільства, ще багатшою і сильнішою стала Країна Рад. Велич наших звершень у комуністичному будівництві особливо наочно видно на фоні кризових потрясінь, що їх переживає капіталістична система, і тих тягот і злигоднів, яких зазнають трудящі в країнах капіталу. Громадяни Країни Рад не знають криз, безробіття, інфляції, невпевненості в завтрашньому дні.

Сповнений кипучої енергії, натхненно втілюючи в життя плани ленінської партії, радянський народ, все ширше розгортаючи соціалістичне змагання, іде назустріч ХХV з'їздові КПРС. Уся п'ятнадцятимільйонна партія підбиває підсумки пройденого шляху і завойованих успіхів, усває уроки, вивчає резерви, добивається нового піднесення всіх творчих сил. Свій черговий з'їзд партія зустрічає монолітною, тісно згуртованою навколо ленінського Центрального Комітету.

У ці дні радянські люди активно обговорюють основні напрями розвитку народного господарства на десяту п'ятирічку — п'ятирічку миру і творення, п'ятирічку якості і підвищення ефективності виробництва, п'ятирічку дальшого зростання народного добробуту. І кожен радянський трудівник знає, що принесе п'ятирічка і країні в цілому, і йому особисто. Звідси й палке прагнення внести свій вклад в її здійснення. ПЕ-

ПАЛАЙ, ВОГОНЬ ДЕРЗАНЬ!

О. СКИЧКО,
перший секретар обкому ЛКСМУ України.

Хлібороби комсомольсько-молодіжних тракторних бригад колгоспів імені Калініна Олександрівського району. «Дружба», імені Жданова, імені Шевченка—Новоукраїнського, комсомольсько-молодіжні механізовані ланки по вирощуванню кукурудзи з колгоспу імені Леніна Новоархангельського району, яку очолює Валентина Євремко.

Широкого розмаху серед молодих майстрів машинного добування на старті п'ятиріччя набрав рух за 3000-кілограмові надой молока. Сьогодні їх, молодих господарів ферм, вже майже дві тисячі — вчистеро більше, ніж п'ять років тому. І рубіж їх нині — 4000 кілограмів молока від кожної корови, а за 3000-кілограмові надой борються всі комсомольсько-молодіжні колективи МТФ господарств області.

Чимало хороших починань народилась за останні роки на шляху «Світлопільська», де бригада прохідників І. Хаюстини у листопаді установила рекорд серед буровугільних басейнів республіки. Натхненною творчою працею

членів комсомольсько-молодіжних колективів електромонтажників Людмила Плато з Олександрійського електромеханічного заводу, бригади Віктора Недопаса та Миколи Скляфуца із заводу «Червона зірка» вписали яскраві сторінки комсомольсько-літпису славних справ п'ятиріччя. За дострокове виконання виробничих планів 265 юнаків і дівчат нагороджені знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятиріччя». 148 комсомольців за самовіддану працю і відмінне навчання удостоєні честі бути сфотографованими біля святині нашого народу — Храпора Перемоги.

За останні п'ять років комсомол області значно змінив організаційно, впріс ідейно-політичний рівень юнаків і дівчат. Щогоку в ряді членів ВЛКСМ в середньому вливається майже 20 тисяч. Поліпшилася структура первинних організацій. Комітет комсомолу тримали курс на збільшення кількості комсомольських груп, цехових і бригадних комсомольських організацій, Екзамном на зрілість, суворок принципів нерепрорую того, як кожна комсомольська організація області, кожен член Спілки виконують рішення

ХХIV з'їзду КПРС та ХХV з'їзду ВЛКСМ, став огляд рядів комсомольців — обмін комсомольських документів.

КОМСОМОЛЬСЬКА організація Кіровоградщини у нову п'ятирічку вступила із хорощими результатами. Джерело своїх досягнень і успіхів юнаки і дівчата бачать у згуртованості навколо Комуністичної партії, у натхненній праці на благо Вітчизни. Закріпити досягнення, вийти на нові рубежі — наше першочергове завдання. Дорогою разом його виконання для молодого зміниє в проєкт ЦК КПРС до ХХV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. В десятій п'ятирічці юнаки і дівчата Кіровоградщини не шкодуватимуть своїх сил і вмінь.

Юні Кіровоградщини видасть запал своїх сердець і силу молодих рук новій п'ятирічці. Вже сьогодні, молоді трударі, корчатиці наших днів, підпишуть ініціативу комсомольців світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР — працювати під девізом: «П'ятиріччя якості — комсомольську гарантію», створюють комсомольсько-молодіжні бригади, загони якості, воїни на ударній трудовій захті на честь ХХV з'їзду КПРС.

Добрий день, десята!

Комсомольці Володимир СОКУРЕНКО, токар заводу радіовиробів, першим серед молодих трудівників Кіровоградщини ще в січні 1973 року виконав свою особисту п'ятирічку. Йому, правофлагівому змаганню, — слово.

Нинішнє новорічне свято — рубіж не лише між двома роками, а й між двома великими і відповідальними періодами в житті нашого народу: ми завершили дев'яту п'ятирічку і починаємо нову. Особисто для мене, токаря, пройдений шлях значить багато. Повернувшись з лав Радянської Армії на своє підприємство, тут пізнав відчуття радості за свою працю, відчув ликов товариша, прозвучав: колектив — велика сила.

Успіхові завдячую першою моєю наставникові і порадишникові Анатолію Олександровичу Герлачову, який з батьківською турботою вчив мене не лише працювати, а й жити.

Про майбутнє хочу сказати, що в кожній радянській людині чомо величчє, світле і грядіозне. Бо снов майбутнє ми плануємо самі, ми, робітники і колгоспники, його творіи. Тож з кожним роком покращується життя радянських людей.

І це підтверджує проєкт ЦК КПРС до ХХV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу — план величчє звершень нашого народу в десятиї п'ятирічці. Головне завдання молоді на майбутнє — працювати не з більшою відповідальністю, на совість.

М. Кіровоград.

ВЕСЕЛКА
ВЗИМКУ?

В суботу, 27 грудня — вже минулого року — день видався погожим. Над лісовою балкою з білого, ледь запнутого білуватою імлою хмарності неба, привітно світило сонце. В посухах горобини пролетіла зграйка смелюхів. Зацікавлені сороки вмотились на голіх верхівках дерев, позираючи, що шукає в гущині людина з рюкзаком за плечима. Короткий грудневий день почав хилитись до вечора.

Сонце — все нижче і нижче. Притиснув мороз.
Але що це? Веселка? Так. Праворуч від сонячного диску переливається ніжними кольорами коромисло райдуги. Годинник показує 15.45.
Якщо це називається великим калом гало. Воно викликано заломленням сонячних променів у дрібних льодяних кристалах хмар. Гало утворюється не лише навколо сонця, але й біля місяця.
Сонячні і місячні гало досвідчений спостерігач бачить майже щороку.

М. НОЖНОВ.

ПРО СЛОНЕНЯ,
ЯКЕ
НЕ ХОТИЛО
БУТИ
ПАРАСОЛЬКОЮ

Поросятко П'ятачок і Слоненя були друзями. А для друга треба робити все, і допомагати йому завжди. Так думало Слоненя. І, дійсно, турбувалося про свого друга П'ятачка, виконувало всі його прохання. Навіть, коли П'ятачку захотілося, щоб той став парасолькою — Слоненя ставало нею і захищало своїми вухами поросятко від дощу.
А П'ятачок думав інакше. Друг, — думав він, — повинен виконувати всі мої бажання. Адже він МІН друг!..
Звичайно, П'ятачок помилявся. Справжні друзі повинні жити так: «Ти — для мене, я — для тебе!». І в цьому він потім переконався.
А розповіли цю цікаву історію малюкам, учням шкіль Кіровограда минулої суботи актори обласного театру ляльок. Це була перша вистава театру в новому сезоні, — шостому у житті колективу.

Вистава Г. Салгіра і Г. Циферова так і називається «Ти — для мене». В ній зайняті всього чотири виконавці, та їх гра сподобалась юним глядачам. Це ми відчули по реакції зали. Режисер — Олександр Ілюточкін дебютував цією виставою в нашому театрі.
Отже, прем'єра відбулася. Тепер щоденно, на зимових канікулах, з 1 до 10 січня ми показуватимемо виставу «Ти — для мене» школярам міста. Запрошуємо вас, юні глядачі. Вивесні, історія про Слоненя і П'ятачка вам теж сподобається.

В. ОСТАПЕНКО,
головний художник обласного театру ляльок.

На фото: сцена з вистави лялькового театру «Ти — для мене».

СНІГУРОНЬКИ СЬОГОДНІ НА РОБОТІ

І не лише Снігуроньки. Діди Мороз теж. Вони — з Кіровоградського бюро добрих послуг. Дві новорічні «бригади» працюватимуть цілий тиждень і проведуть 24 дитячі ранки на заводах імені Кірова, «Червоний дзеркальщик», телефонно-телеграф-

ній станції та в інших підприємствах і установах обласного центру.
А вчора з 14 до 22 години Діди Мороз і Снігуроньки приїжджали до 60 юних кіровоградців додому. Вони поздоровляли хлопчиків і дівчаток із святом і дарували їм подарунки, про які

Олежки, Тетинки, Віталіки і Наталочки мріяли цілий рік. Відкриємо невеликий секрет: Дід Мороз дізнавався про дитячі бажання від татусів і матусь, котрі заздалегідь потурбувалися запросити у гості казкових гостей.
М. КОРИННИЙ.

КАЗКА

Сніг, як молодість, дзвінко і легко
Все кружля в поворотнім танку,
Кучугури, неначе лелеки,
Тихо сіли в зав'язі м'яку.
Незбагненна довічна казковість,
Загадкова її тайна,
Все тяжіє докруг до обнови,
Все, як в казці сріблястій, зрина.
Деся там ходять вітри по округі,
Комсомольські сміються літа,
Деся там пісня в зеленому лузі
Знову коси чийсь розпліта.
Новорічною думою повен,
Я іду кризь веселі сніги.
...Незбагненна довічна казковість,
Неосянні її береги.

Г. ШЕВЧЕНКО.

ОЦЕ
ПОДАРУНОК!

В останні дні грудня новий двоповерховий сільський універмаг відчинив свої двері. На першому поверсі розташувались відділи взуття та культтоварів. В останньому у передсвяткові дні було найбільше покупок — адже тут продаються ялинкові прикраси. На другому поверсі — відділи готового одягу, тканин, парфумів. Універмаг побудовано на кошти обласпоживспілки. Він один задовольнить потреби покупців чотирьох старих магазинів Аджамки. Це присмий подарунок будівельників напередодні Нового 1976 року.

Т. СИДОРЕНКО.
с. Аджамка Кіровоградського району.

ПОДВИГ
МАРІЇ ХУСТИ

1 січня — 17 років соціалістичної революції на Кубі

Марія Хуста — вчителька. Сорок один рік навчає вона селянських дітей в невеличкому селі провінції Лас-Вільяс. Під час диктатури Батісти брала участь у визвольній боротьбі. Її ім'я значилось в картотечі «спідозрілих». Але прямих звинувачень проти Марії не було, і поліція не відважилась арештувати. Уряд поступив інакше: їй заборонили працювати за спеціальністю.
До революції жіноча праця на Кубі була обезцінена. Працювало лише 10 процентів кубинок. Десятки тисяч жінок були зареєстровані як безробітні.
Після перемоги революції Марія Хуста стала активною учасницею загальнонаціональної кампанії по ліквідації неписьменності. Важко тепер відповісти, скільки людей вона навчила читати і писати. В одному можна бути впевненим — учнів Марії можна зустріти і за штурвалом трестовозбирального комбайна, і в студентській аудиторії, і на підприємстві. Велі вони беруть активну участь у поліпшенні життя свого народу, в зміцненні і розвитку економіки молодого республіки.

Доля Марії Хусті характерна для розуміння тих змін, які сталися за роки революції в долі тисяч співвітчизниць. Кубинки приєдналися до активної праці. Вони працюють в сільському господарстві, здобули спеціальність вчителів, будівельниць.
— Яке задоволення відчуваю я, коли до мене підходять і говорять: «Ви були моєю вчителькою, вчили мого сина, а зараз вчили мого внука!». В ці хвилини, — говорить Марія Хуста, — я розумію, що жила педарма. Є і мій скромний внесок в справу революції.

Хорхе Л. БЕРНАРД.
(Пренса Латина — АПН).

ЦЕ БУЛО
НЕДАВНО,
ЦЕ БУЛО
ДАВНО...

ДВІ — ТАКІ
НЕОДНАКОВІ —
ЗУСТРІЧІНОВОГО РОКУ

— Королева якась...
— І я королева... Я хотіла бути Тетяною, але всіх Тетяні розхвалили... Ми піляли дрова і запізнилися в костюмерню. І взагалі у них більше всього королів. Але це гарно, правда? Я не схожа на себе?
Морозиво. Вола з сиромом. Смак Ніснів.

Чи потрібні якісь особливі коментарі до цих газетних віршів? Мабуть, не варто горіти новати поживність шніцелів по-віденськи з калорійністю звичайної газованої води. Бо не від цього залежав настрій святкувачів. І запитання, яке поставив автор в кінці матеріалу про зустріч 1913 року, набагато складніше, ніж здається на перший погляд. Бо тільки тоді, коли знаси, що Новий рік несе радісний зміни тобі і мільйонам людей твоєї країни, можна по-справжньому радіти його зустрічі.
Щасливого вам Нового року, друзі!

Час неблаганний. Він гортає сторінки календаря, він гортає і сторінки історії. За старою доброю традицією щороку 31 грудня люди збираються разом, щоб зустріти Новий рік. Ми перегорнемо кілька сторінок історії і запропонуємо вам ознайомитись з ось цими двома газетними матеріалами. Один з них був надрукований в газеті «Голос Юга» 4 січня 1913 року, а другий в «Правді» за 1 січня 1945 року. Обидва розповідають про новорічну ніч.

«ГОЛОС ЮГА». 4 січня 1913 рік.

«Як зустрічають Новий рік елісаветградці?
Ще запитання ми поставили «на чергу» і, щоб відповісти на нього, відправились спочатку в зимовий театр, потім в один з ресторанів і, нарешті, на маскаррад—в громадське зібрання. Результат пошуків такий: поїхали.
Поїхали в театрі.
Поїхали в кафешантані.
Поїхали в громадському зібранні.
В театрі, проте, поїхали найменше. Артисти зуміли зацікавити глядача і розсмішити його. Розсмішити навіть власним горем.
В кафешантані було занадто чесно і нудно. Гречні громадяни з дружинками мирно чавкали шніцель по-віденськи і час від часу аплодували співачкам. В громадському зібранні і того гірше.
Небагато публіки і близько десятка масок.
— Розмови:
— Маска! Я тебе знаю.
— Хіба?
— Ти служив в міській управі.
— Не вгадав: в управі, та не в міській!
— А то — в земській?
— В земській.
— Ну, не брешеш: в там всіх знаю.
Нудно...
Чому так? Що за причина, що навіть під Новий рік не можна в Елісаветграді знайти місце, де б веселились по-справжньому? І де б в крайньому разі не поїхали?»

«ПРАВДА». 1 січня 1945 рік.

«Москва в новорічну ніч.
«В Колонному залі Будинку Спілок старшокласники танцюють останній вальс навколо гігантської ялинки, що сяє тисячами різнокольорових вогнів. Розрумилися цюки, блищать очі, у волоссі дівчаток заплуталися стрічки серпантину.
А студенти — народ дорослий. Вони хмарою сунуть в приміщення Московського державного університету. Тут карнавал. Гримить оркестр. В аудиторіях і прямо в коридорах, навіть на сходах танцюють Коломбінні, Євгенії Онегі-

Нещодавно відбувся І з'їзд Комуністичної партії Куби. Народ Острова Свободи, Компартия підписи відсутності роботи за 17 років, визначили шляхи розвитку

Фото, яке ви бачите зліва — кадр з документального фільму. На ньому Фідель Кастро, Рауль Кастро, Каміло, Раміро Вальдес, Сіро Редондо та інші партизани виконують Національний гімн на вершині Туркіно. Коли тепер проїжджаєш по С'єра Маестро і бачиш новітні перетворення поля колишніх битв, розмовляєш з місцевими жителями, напам'ять приходять ті прекрасні нади, бо і до цього дня Фідель і його товариші, весь народ співали у цих горах, будуючи нове життя, кличуть до нових звершень.

ЦЯ МОЛОДА КУБИНКА — БУДІВНИЦЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ КУБИ (ФОТО СПРАВА).

Фото з журналу «КУБА».

Дід Мороз зайшов до редакції, на ходу розчісував бороду. Розчесав бороду, насупив брови і, попкинувши люльку, запитав:

— Це у вас телефон 2-45-36?
«Почалось», — відразу занудьгувавши, подумали ми. — Почались новорічні чудеса. Дід Мороз у ролі телефонного майстра».

— Так, але ми не викликали монтера.
— А даремно. Варто було б. До вас не дозволилися. То короткі гудки йдуть відразу після двійки, то раптом включається у чужу розмову. Ні, я людина компанійська, ніколи не проти бути третім, але ж не по телефону...

— Вибачте, а що вас привело до редакції?
— Якщо моя присутність обтяжує, я можу покинути цю установу, — гордо підвів голову Дід Мороз, і перекинув люльку на корінні зуби. — Я людина проста, можу й бандероллю. Але ж ви знаєте, як зараз працює пошта?

Знати-то ми знаємо. Частенько витягуємо з своєї абонентської скриньки чужі листи. А одного дня таких було аж десять. Чесно повернули їх на пошту, та хто зна, скільки листів загубилось по дорозі до нас? І чи не заблував десь на заповідних стежках чужих канцелярій отой, єдиний, давно очікуваний, з новою оригінальною назвою до колісної «Макогонової юшки»?

Незнайомець вивів нас із сумної задуми, нетерпляче постукавши люлькою.
— Що ж ви, в гості запрошуєте, а самі не раді? — запитав.

— А хто саме вас запрошував? — з надією уточнили ми.
— Увесь колектив! — твердо відповів той, і розгорнув «Молодий комунар», де чорним по білому було написано: «Ми завжди раді вітати людей з почуттям гумору». «І додивиться ж ото» — чортикнулись ми.

— Я саме така людина, з почуттям гумору, — продовжував незнайомий. — Ось навіть довідку маю.

СМІХ—ЦЕ СЕРІОЗНО

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА ПРО ТЕ, ЯК ЗАВЕРШИВСЯ КОНКУРС

«Ну, зрозуміло, цей заздалегідь почав зустрічати Новий рік і, очевидно, «перебрав». Як там міліція — 02?»

В телефоні чулись короткі гудки. Невдача. Вдалися до відволікаючого маневру:

— Ну, якщо так, давайте знайомитись. Хто ж ви будете?

— Сорокапуд. Панас, — простягнув він праву руку. — Я вважаю, що наше знайомство — всерйоз і надозго.

— Хто ж ви за фахом?
— Технік. Технік людських душ!

— Є інженери людських душ. А я — скромний технік. Моє дитинство зарожівало у невеликому селі, там, де Ятрань круто в'ється... — з натхненням почав.

— А освіта яка у вас? — злякались ми.
— Училища. За дипломом — сантехнік. Але ж хіба основне тут? — показав він на нагрудну кишеню, маючи на увазі посвідку. — Головне — ось це! — Тицьнув собі у лоб.

— Нічого, нічого, — почали заспокоювати його, — головне, щоб людина хороша була, не в чубові краса.

— Я маю на увазі інтелект! — нищівно процідив Сорокапуд.

Розмову явно пора було завершувати. Але в телефоні знову лунали короткі гудки.

— А ви, колеги? Над чим працюєте? Підкидаєте дровець у чолум'я творчої пасажирі? Я теж частенько. Наснага — воно діло таке, своєю вимагає. Але, щоб без нього, ні-ні. Труд, труд і ще раз труд, — патетично вигукував відвідувач, скидаючи кожух і валіжки. — Я завжди довго працюю над кожним своїм жартом, догледом чи експромтом. Але перед ним пильно вдивляюсь у людські очі. Це в нашій справі — найперша основа, чи не так?

«Хоч би викинули куди, чи що, — потерпали ми від нудги. — Цей же «колега» до нечора своєю платформу декларував таке»: І раптом він підхопився.

Ну й ну! Панас Сорокапуд, людина з почуттям гумору і без зайвни скромності, відкладається сам. І це було дивом першим.

— Мало не забув. Ось! Пропоную присудити перший приз. За конкурс на назву. Ті, про кого ми писатимемо в новій сторінці, потрібні нам як п'яте колесо до воза! — Технік людських душ простягнув зібганий аркуш.

Ми поглянули... і охнули. Вона! Езрика!
— Ні, вибачте, це я знайшов, — відразу встановив авторське право Сорокапуд. — І я нікому не дозволюю...

Ми хутенько видали генію приз. Бо «П'яте колесо» — це було дивом другим. Його ми і пропонуємо нашим читачам.

А Панас Сорокапуд сьогодні — дорсгий гість за нашим новорічним столом. І довго буде ним за столом робочим. Тим більше, що він — людина компанійська...

Черговий по колісній майстерні
М. БІДЕНКО.

Новорічний випуск гумористичної сторінки

Думни вголос і про себе

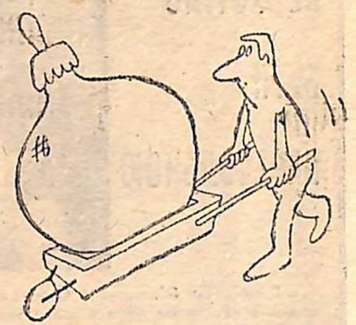
- Постацання ялинок ішло через пень-колоду.
- Будівельники чудово підготувалися до зустрічі Нового року — заморозили будівництво клубу.
- Дід Мороз не зміг запалити аудиторію — у залі сиділи пожежники.
- «Алло! Сантехніки, у нашій квартирі шампанське летіть рікою!».
- «Піду до інституту вроди — і стану Снігуронькою», — сказала Баба-Яга.

О. СЕІН.
м. Київ.

ВЕСЕЛИЙ ОЛІВЕЦЬ

Мал. Г. САВЮКА.

ФЕДІР плентався вулицею та й думав, як ото можна назвати погоду, коли січе дрібний дощ і висне сіра пелена. Мимохіть скрутився: «проклацав» ото, цілий рік, за рахівницею, всюди поводитися пристойно — на роботі, у побуті, вдома, — грамотою відзначили, премію вручили. Це ж ого! А друзі частенько посміються, вважають невдахою. Про буденність торочать, якусь там прозу...

А тут ще й мжичить. Згадав під Новий рік: в осінній час сім погод у нас — сіє, віє, туманіє, шумить, мете, гудє і зверху йде. То якби ж мело чи хоч би гуло. А то — мжичка. Неоптимістичне якесь, непарадне слово, негодяше для новорічної пори. Що, коли спробувати самому створити для себе справжній новорічний настрій? Уявно. Як там кажуть у подібних випадках? Перевтілитися? Так, так, змалювати собі химерки, мовби в Гоголя біля Диканьки. Вітхи буде — з головою. Він сам, Федір Халайда, сьогодні все буде робити навпаки. І сприймати — теж навпаки. Цікаво було б подзвонити Петру та Грицькові, щоб і вони теж — отак само, а опісля зійтися й похвалитися, у кого найкраще вийшло...

Дійшов до автомата й механічно дістав двокопійчану монетку. От і перше «навпаки». Спробував протиснути в щілину трикопійчану — не вдалося. Тоді мовчки вкинув гривеника й повернув трубку мікрофоном до вуха. Антєлень, Повісив, та, забуваючи про «навпаки», завернув до гастроному: Швидко проиннов біля при-

лавка, де розливала сік з вином ловнеська продавщиця, зупинився. Сухим, чемним голосом попрохав березового соку. Очі в жінки за прилавком округлились, і вона ображено поставила перед ним склянку. Федь, випивши маленькими ковтками, ввічливо подякував. Погляд продавця став підозрілим і колючим.

ГУМОРЕСКА

Федір підступив до кондитерського відділу, став попереду черги, подав карбованця й попросив гарних квітів. Йому вручили розмальований паперовий кошик з цукерками. Продавець, мила дівчина, повернула заду... з трюнка. Провокує? Чи, може, й у неї «навпаки»? Він повільно вибирав копейки на чистій тарілці, а черга затамувала подих.

— Даруйте мені, але ви неправильно порахували здачу, — видихнув Федь, і черга полегшено зітхнула. Продавець зацікавлено підвелася на нього блакитні бляди пендифарбованих очей, а збоку хтось, прощідив:
— Чеснога.

— Ви повернули мені здачу з трьох карбованців, а я дав вам п'ять...

Відступав з гастроному Федір задки, відбиваючись від натовпу, та, отямившись на вулиці, втішив-

ся — знову «навпаки». Над головою насмішкувато блимали неоптимістичні літери «Г...ро...м».

На зупинці звично поглянув, як працювали ліктями пасажири, дістанючись дверей автобуса, і став остеронь, пропускаючи інших. Стояв підгородини. Годичку. Підійшла ще одна його «четвірка»

Опан'ятався несподівано: дома ж хлопці — і Петро, й Грицько, з дружинками. Проводжають старий рік. Двері автобуса скрипіли й не могли зачнитися — вгорі повисли чийсь ноги, знизу стирчали вуса. Стрімголов кинувся через людську гуцу й, люб'язно припрошуючи «Проходьте, шановна, поспішіть, добродію», наступив комечем на плече Поїхав.

У водія теж, певно, діяло «навпаки». Автобус зупинився лише на кінецьві. Федір вистрибував у процинені двері й чкурнув додому з тріумфальним настроєм. Біля під'їзду оготався, зачасно смакуючи святковою вечерєю. Певно, чекають — не дочекаються. Жінки обговорюють новинки моди. Петро дослухається і з розумним виглядом вставляє свої скоромовки. Грицько хвильте чергову порцію «Степової» й намагається затягнути щось про хміль...

На порозі самотньо стояла дружина. Новорічний стіл вгивався під горою застиглих страв.

— Диво-знама, Галино, — широким жестом розсунув штори і додав: — поглянь, як мелодий Морозенко уквітчав шибки. А старий Мороз сердиється, віхолить снігом. Наші гості веселяться...

Вона здивовано зазирає йому у вічі й підійшла до вікна. Федір нахилився й ніжно поцілував дружину.

Куранти були дванадцять...
А. НЕЧИТАЙЛО.

ЛЮДИ І РЕЧІ

ЯЛИНКА...

Мал. К. БРО.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде в неділю, 4 січня.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.